

Sygn. akt IV CSK 521/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa D. K.
przeciwko S. K., M. K. i A. K.
o wydanie ewentualnie zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Powódka D. K. w pozwie skierowanym przeciwko S.. K., M. K. i A. K. (następcom prawnym A. K.) wносиła o zasądzenie kwoty 150.000 zł albo przeniesienia na jej rzecz własności lokalu mieszkalnego zakupionego po śmierci jej ojca przez jego siostrę A. K. oraz zwrotu kwoty 5.280,74 zł wypłaconej przez nią z jego konta.

Wyrokiem z dnia 29 października 2015 r. Sąd Okręgowy w S. powództwo oddalił, a apelację powódki od tego wyroku oddalił Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 6 maja 2016 r.

Skargę kasacyjną powódka oparła na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego art. 986 § 1, art. 987 i art. 988 k.c. oraz naruszenia przepisów prawa procesowego art. 244 i 247 k.p.c., a także art. 378 § 1, 328 § 2 i 301 k.p.c.

Naruszenie przepisów postępowania powódka wiązała z nierozpoznanie zarzutu apelacji dotyczącego oddalenia powództwa w części obejmującej kwotę 5.280,74 zł wypłaconą po śmierci ojca powódki. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca uzasadniła tym, że „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powódkę w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej sądu II instancji”. Skarżąca powołała się także na pozostałe naruszenia przepisów, które zostały wskazane w podstawach skargi.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez uczestnika składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku powódki nie spełnia tych warunków.

Skarżąca, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się do skrótowego powtórzenia podstaw skargi, nie zawiera natomiast żadnych argumentów prawnych przekonujących o „oczywistości” zarzucanych w ich ramach naruszeń prawa, która mogłaby ewentualnie prowadzić do wniosku o oczywistej zasadności skargi.

Zarzut skarżącej dotyczący nierozpoznania zarzutów apelacyjnych odnoszących się do kwoty 5.280,74 zł, pobranej przez siostrę spadkodawcy został podniesiony, pomimo że w apelacji zarzuty takie nie były zgłoszone. Wniosek

w części dotyczącej naruszenia art. 244 i 247 k.p.c. nie tylko nie zawiera uzasadnienia tezy o oczywistości naruszenia, ale nawet tezy takiej nie formułuje, gdyż jest ograniczony do stwierdzenia, że „naruszono także przepisy art. 244 k.p.c., 247 k.p.c., przyjmując, że Sąd Okręgowy mógł dopuścić dowód przeciwko osnowie dokumentu”.

Sąd Najwyższy orzeka w granicach podstaw skargi (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), a gdy chodzi o zarzuty naruszenia prawa materialnego, skarga powódki opierała się jedynie na podstawie naruszenia art. 986 § 1, art. 987 i art. 988 k.c., w sytuacji w której zaskarżony wyrok zapadł w oparciu o art. 405 k.c., który nie został objęty podstawami kasacyjnymi.

Przy tak określonych podstawach skargi oraz braku właściwego uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie można było uznać za wykazane, by zachodziły przyczyny nakazujące przyjęcie skargi ze względu na jej oczywistą zasadność.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw